

живѣатъ животъ блаженъ, животъ безсмертенъ, животъ вѣченъ, и да се радѣватъ съ радость безконечна. Нїе обаче безумни и несмыслени челоуѣцы сме, ходиме по оныя пѣтица, по които са ходили Содомляни те, но кога ли гнѣвъ Божїй и насъ ще попали! Ходиме като оныя грѣшницы, които беха въ Ноево то време: Но кога ли простъ Божїа ще ны потопи! ходиме като оный грѣшникъ, що се мучилъ и горель въ вѣчна мѣка: но кога ли ще престѣче смертна та сѣкира и нашїа животъ, и ще ны фярлатъ въ вѣчныйя огнь, като некое непотребно древо да гориме! Ибо се сѣкира при корени древа лежитъ, и всако древо не твораше плоды добра посѣклется, и во огнь вметатся. (Матѣ. гл. ѳ. ст. 1.)

Такови сме нїе сички древо безплодно: защото, нема въ насъ добры плодове, сирѣчь, добры работы. Нема у насъ цѣломудрїе, нема воздержанїе, немаме милость единъ за другїго, нити милосердїе, нити сожалѣнїе, кога видиме некоего сиромаша гладна, жедна, гола, боса, странна и болна презираме го, и никаква милость не му показваме, нити се за него сожалѣваме, но їоще го обиждаме, (и отъ гдѣто ни се падне) грабиме, онеправдуваме, идеме доволно, пїеме безмѣрно, упивамесе и различно угождаваме на своето тѣло. И така е широкїю пѣть, по кой то ходеха Содомляни те, и сички те што живѣаха въ Ноевы те дны, и мѣчащїю се во адъ грѣшникъ и сички нїе, дето по той пѣть ходиме. Братїа мои! Сладокъ е той